Hilli Rand

ESIMENE A KLASS JA EESTI SÜNNIPÄEV

ARGO

Toimetaja Piret Ruustal
Pildid joonistanud Epp Marguste

© Hilli Rand ja kirjastus Argo, 2019
www.argokirjastus.ee

ISBN 978-9949-607-86-0

Trükitud trükikojas Print Best

SUUR TÄNU SUURE SÜDAMEGA

ÕPETAJAD

MARGE TAMMISTE
KARIN PAE
MARE PUKK

„Näita, näita mulle ka!“ hüüatas väike Karl-Kaspar, klassi noorim.

„Ja mulle!“ lisas tedretäppidega Pirko.

„Mina ikka ei näinud!“ hädaldas heledapäine Ellika.

Esimese A klassi õpilased tunglesid õpetaja Tuuli-Marie ümber, kuid tema palus neil rahulikult maha istuda, sest nii näevad lapsed kõige paremini, mida ta täna neile näidata tahab.

Sel esmaspäeva hommikul oli õpetaja kooli kaasa võtnud oma aabitsakogu, et seda lastele tutvustada. Ja nagu arvata võis, läksid kõik väga elevile.

Terve esimene A klass istus nurgas suurel ümmargusel vaibal. Mõni päris vaikselt, mõni kaaslasega sosistades ja mõni kannatamatusest sahmerdades. Oli ka haigutajaid ja ninaluristajaid, kokku üpris kirju kamp! Heleda- ja tumedapäised, isegi üks punapea, päris tulipunapea! Oli neid pikkade ja lühikeste juustega, lokkide ja turris tukaga. Hallide ja siniste ja roheliste ja pruunide silmadega. Põselohukeste ja nöpsninadega. Paljudel hambaidki suus puudu!

„Keda meil täna kohal ei ole?“ küsis õpetaja, kui oli õpilased kiirelt üle lugenud. Üks, kaks, kolm, neli, viis ... kakskümmend üks. Lapsi pidi ometi olema kakskümmend kaks!

„Hindrek, Hindrek puudub!“ kostis hõikeid. „Ta on kadunud!“

„Huvitav, Hindrek ei puudu ju mitte kunagi, tal on raudne tervis!“ imestas õpetaja Tuuli-Marie. Temal endal oli samuti tugev tervis, ta ei olnud

iial haige, vaid alati reibas, samal ajal sõbralik ja pisut range ka! Heledate kohevate juuste ja suurte hallide silmadega, kust paistis tihti naerusädemeid. Mitte küll siis, kui ta pahane oli, siis muutusid ta silmad tumedaks. Ega keegi ei tahtnudki õpetajat meelega pahandada, see lihtsalt kukkus teinekord nii välja!

Jõuludeks oli esimene A klass oma aabitsa läbi saanud ning kõik oskasid juba lugeda ja kirjutada. Mõnel tuli see välja paremini, mõnel väheke kehvemini. Näiteks Kaarel, klassi kõige targem poiss, luges juba ammu pakse ja keerulisi raamatuid ja ajakirju, kus oli juttu teadusest. Ta teadis isegi mõnda ladinakeelset sõna!

„Sina oled meil ju päris õpetlane kohe!“ lausus õpetaja Tuuli-Marie talle tunnustavalt. „Jah, ma tahangi tulevikus teadlaseks saada,“ kuulutas Kaarel tõsiselt ja tähtsalt.

Hästi ja ilmekalt oskasid lugeda veel Pärli, Triine, Remo, Tormis ja Mariroos, see tulipunapea. Samuti Ilmar-Aksel, kes käis näiteringis ning armastas väga esineda ja tembutada ja veiderdada ja naljatada. Tema oli klassi naljanina!

Lisandral oli aga väga ilus käekiri, kõige ilusam klassis.

„Nagu kunstnikul kohe,“ rõõmustas õpetaja. Lisandral tuligi kõik tavaliselt hästi välja. Väga abivalmis oli ta ka ja alati heas tujus.

Iti-Mirelli käekiri ei olnud küll nii ilus, kuid tema oskas jälle kirjutada väikesi vahvaid jutukesi. Näiteks tema viimane jutt, mille õpetaja klassile ette luges, oli selline:

Üks Oskar magas ja väike päkapikk ronis aknast
sisse. Oh-oh-oh, tal oli apelsin kaasas! Päkapikk
kukus Oskari mänguasja kasti. Oskar hakkas
karjuma ko-ko-koletis. Ema tuli tuppa ja ütles:
Ole tasa, ma ei saa magada. Aga Oskar karjus:
Appi, appi, aidake! See kord tuli isa ja ütles:
Ära karju, see on ainult väike päkapikk!

Iti jutt meeldis klassikaaslastele väga ja nad arvasid, et ta võiks terve paksu raamatu kirjutada! Iti pinginaabrile Ellikale meeldis seevastu rohkem joonistada kui kirjutada. Kord oli ta kogemata joonistanud isegi matemaatika vihikusse!

Johanil ei tulnud veel lugemine ja kirjutamine eriti hästi välja, kuigi ta püüdis tublisti. Johanil ei olnud kodus kedagi, kes oleks teda aidanud või tema koolitöö vastu huvi tundnud. Ta elas enamasti isaga kahekesi, sest ema käis teises riigis tööl ja viibis kodus harva.

Isaga kahekesi elas ka Ursula, kuid tema oli just vastupidi hoitud ja hoolitsetud ning pidas ennast kooli printsessiks. Ursula käis väga ilusasti riides, tal olid lokkis juuksed ja ta oli pisut ärahellitatud – kuid kas saab seda siis ühele printsessile pahaks panna?

Erinevaid aabitsaid oli õpetaja Tuuli-Mariel kaasas üle kümne, vanu ja uuemaid ja isegi võõrkeelseid – soome, inglise ja vene keeles. Kõigepealt näitas ta neid õpilastele, hiljem võisid lapsed ka ise aabitsaid sirvida. Küll oli neil vaatamist ja uurimist, läks isegi väheke tõuklemiseks ja nügimiseks.

Väike Grete, kes oli tohutult arglik, hakkas peaaegu nutma.

„Äge, vaatame veel, mina tahan kõik viimseni läbi uurida!“ nõudis Tormis. Tema oli klassi kõige pikem poiss, kes soovis tulevikus saada direktoriks. Mille direktoriks nimelt, seda ta veel ei teadnud.

Triine tegi ettepaneku: „Ja teeme võistluse, missugune aabits kõige rohkem meeldib!“ Triine tahtis alati midagi korraldada ning teisi käsutada. Tema ema oli politseiuurija ja Triine meelest oli see peaaegu maailma kõige tähtsam amet.

Vene keeles oli aabitsa nimi AZBUKA ja selles olid hoopis teistmoodi tähed. Mitte keegi ei osanud neid lugeda! Aga õpetaja oskas. Ta luges: „Letit, a ne ptitsa. Voet, a ne zver.“

„Oi, mida see tähendab?“ küsis Ursula ja raputas oma lokke.

„Lendab, aga ei ole lind. Ulub, aga ei ole loom,“ vastas õpetaja.

„Aa ... mõistatus! Kas vene keeles on siis ka mõistatused?“ imestas lumivalgete juuste ja suurte esihammastega Kaul. Tema suu ei seisnud kunagi kinni, kogu aeg tahtis ta naerda ja lobiseda. Uudishimulik oli ta ka, aina imestas millegi üle. Õieti ei teagi, kumb oli uudishimulikum, kas Kaul või pisike ja julge Oksana, kes arvas ära mõistatuse õige vastuse: „See on ju tuul!“

Ingliskeelse raamatu nimi oli ABC BOOK. Inglise keel oli selles suhtes imelik, et lugema pidi ühtemoodi, aga välja ütlema hoopis teistmoodi.

Johan luges korralikult: „B O O K“, kuid õpetaja ütles, et hääldada tuleb „BUK“. Naljakas!

Remo veeris väga keerulise sõna: „NIGHT“. Seda oli tõesti päris raske kokku lugeda, kuid ütlema pidi hoopis „NAIT“ – mis ei olnudki ju nii keeruline, tõepoolest imelik!

„Need inglased on ühed veidrad tegelased,“ kehitas Ilmar-Aksel õlgu. „Miks nad oma elu nii keeruliseks teevad, mis mõte sellel on?“ Ta haaras oma ninast kinni ning hakkas seda sikutama: „On alles naljaninad!“